

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

Ponedeljek, 3. oktober, 2022

Gal 1,6-12; Ps 111; Lk 10,25-37

Premišljajmo

Kaj moram storiti, da bom podedoval večno življenje? To vprašanje se morda zdi izraz sebičnosti. Dejansko se zdi, da osebo, ki si ga zastavlja, skrbi samo za lastno odrešenje, ne pa tudi za rešitev drugih. Ali se ta odnos nemara ne skriva tudi v naših srcih? Skrbi me za svoje osebno odrešenje, da bi podedoval večno življenje. Poskusimo bolje razumeti. Jezus se sklicuje na Postavo, na to, kaj je v njej zapisano in kako je mogoče ta besedila razumeti. Vsi vemo: "Ljubi Gospoda in svojega bližnjega kakor sam sebe". Torej je potrebno vprašanje iz preprostega poznavanja Postave predstaviti na njegovo izvajanje v praksi. Najprej moramo imeti v mislih glagol "poslušati". Kot je pozival Izraelsko ljudstvo, tako nas Bog tudi danes vabi, da ga poslušamo. Potemtakem se moramo iskreno vprašati: kako udejanjiti ti dve zapovedi, ki sta pravzaprav dva dela ene in iste zapovedi? Kako lahko ljubimo Boga z vsem svojim srcem, z vso svojo dušo, z vso svojo močjo in z vsem svojim mišljenjem? Kako lahko ljubimo svojega bližnjega kot samega sebe? Referenčna točka za razumevanje ljubezni in njenih zahtev je očitno Jezus Kristus. Ljubiti bližnjega kot samega sebe je dobro, vendar moramo iti dlje: ljubiti, kakor nas je ljubil Jezus, ko je dal svoje življenje za nas, za naše odrešenje, za odrešenje vseh.

Ne smemo pozabiti, da je Bog Ljubezen, kot pojasnjuje sveti Janez: »kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen«. (1 Jn 4,8). »Ljubimo se med seboj, ker je ljubezen od Boga« (1 Jn 4,7). Pojdimo še naprej, da pritrđimo z Jezusom: Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje, za tiste, ki ljubijo. Nihče nima večje ljubezni kot tisti, ki dá svoje življenje za tiste, ki jih ljubi.

Zapoved je jasna: »Ljubite sem med seboj, kakor sem vas jaz ljubil« (prim Jn 15,11-15). Referenca je torej Jezus, ne da bi pozabili na njegovo *kenozo*. Dejansko gre Božji Sin v smrt, da bi izpričal Božjo ljubezen do človeštva. Povabljeni smo, da delamo tako kot Jezus Kristus: »Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanjosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu.« (Flp 2,6-8). Od zdaj naprej ni več dovolj ljubiti svojega bližnjega kakor sam sebe: iti moramo dalje, torej ljubiti, kot nas je Jezus ljubil.

Ljubezen o kateri govorimo, ni omejena na nek medčloveški odnos, na kakšno dobro delo. Moramo iti dalje in se boriti za *ljubezen v resnici*, za edini način, da dosežemo pravi mir. Karkoli lahko storimo za odrešenje drugih – poklicani smo, da to storimo. Vemo, da Kristusovo delovanje, ki temelji na ljubezni, presega minimum, ki ga zahteva človeška pravičnost, kot pojasnjuje papež Benedikt XVI. v *Africae munus* (št. 28). Ni več dovolj, da drugemu damo tisto, kar mu pripada. Notranja logika ljubezni nas mora spodbuditi, da presežemo to pravičnost. Povabljeni smo, da dajemo, kar imamo (prim. *Caritas in veritate*, št. 6) in tudi to, kar smo, torej celotno naše bitje: vsak od nas je povabljen, da dá samega sebe. »Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.« Kristusov učenec mora iti tako daleč, da dá samega sebe za rešitev svojih bratov in sester (1 Jn 3,16-18). To je morda cena pristnega miru v Bogu (prim. Ef 2,14). Vse družbe

potrebujejo bratsko služenje, ki ga spodbuja ljubezen, saj bo trpljenje, ki kliče po tolažbi, solidarnosti in pomoči, vedno prisotno. Vedno bo med nami osamljenost, izključenost, ljudje, ki se soočajo s težavami življenja, ubogi, majhni, tisti, ki se počutijo izključene. Vedno bodo prisotne razmere materialnih potreb, za katere je nujna konkretna pomoč. Zato potrebujemo dejavno ljubezen do bližnjega, torej do tistega, ki od nas pričakuje pomoč, prisotnost in pozornost (*Deus caritas est*, št. 28). Ljubezen je tista, ki pomirja srca, zapuščene in izključene ljudi. Ljubezen je tista, ki ustvarja mir, ga vzpostavlja in obnavlja v človekovem srcu.

Jezus v svojih prilikah govori o pastirju, ki gre iskat izgubljeno ovco. Oče je tisti, ki sreča izgubljenega sina in ga objame. To niso le Jezusove *besede*, ampak razlaga samega njegovega *bitja in delovanja*. V njegovi smrti na križu se izpolni najvišji dar: Jezus, Sin, se daje, da dvigne človeka in ga reši. To je ljubezen v svoji najbolj radikalni obliki. Povabljeni smo, da obrnemo pogled na Kristusovo odprto stran, o kateri govori Janez (Jn 19,37), in razumemo, da: »*Bog je ljubezen*« (1 Jn 4,8; prim. *Deus caritas est*, št. 12). Boga še nihče ni videl, spominja sveti pisec. Vendar Bog ni povsem neviden, nedostopen. On nas je najprej ljubil (prim. 1 Jn 4,10) in ta Božja ljubezen se je pokazala v naši sredi; naredil se je vidnega, ker je »*Bog poslal v svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem*« (1 Jn 4,9). V Jezusu lahko vidimo Očeta (prim. Jn 14,9). Dejansko se Bog naredi vidnega na več načinov.

V zgodbi o ljubezni med Bogom in ljudmi, ki nam jo pripoveduje Sveto pismo, nam On sam pride naproti, nas skuša prepričati, da nas ljubi. Vse, kar je Jezus doživel, je izraz Božje ljubezni do nas. Spomnimo se zlasti zadnje večerje, križa in prikazovanj po vstajenju, ne da bi pozabili na vsa velika dela, s katerimi je Bog po delovanju apostolov vodil pot nastajajoče Cerkve. Opažamo tudi, da Gospod v zgodovini Cerkve nikoli ni bil odsoten: vedno nam prihaja naproti, po ljudeh in po svoji Besedi, v zakramentih, zlasti v evharistiji. V liturgiji Cerkve, v njeni molitvi, v življenjski skupnosti vernikov doživljamo Božjo ljubezen in navzočnost. Na ta način se naučimo prepoznati tudi prisotnost ljubezni v našem vsakdanjem življenju. On nas je prvi ljubil in nas ljubi še naprej. Zato smo vabljeni, da na Ljubezen odgovorimo z ljubeznijo in zvestobo. Ker, Bog nas ljubi; izkazuje nam svojo ljubezen in mi jo lahko izkusimo. Kot odgovor se lahko tudi v nas rodi ljubezen (prim. *Deus caritas est*, št. 17).

Kako se lahko človek zahvaljuje Gospodu, če ga nihče ni prebudil v ljubezen, če mu nihče ni oznanil ljubezni? Kako se lahko zahvaljuje, če mu nihče ni pomagal, da bi se čudil Gospodovim delom, lepoti njegovih dejanj? Kako lahko vsak od nas odpre svoje srce za uboge in nesrečne našega sveta, če nam nihče ne pomaga razumeti, da je Gospod nežnost in usmiljenje? Bog Oče je obudil Jezusa Kristusa od mrtvih. Od zdaj naprej sta nam podarjeni milost in mir od tega Boga-Očeta in od Gospoda Jezusa Kristusa, ki je iz ljubezni dal samega sebe, da nas osvobodi naših grehov, da nas odtrga od tega hudobnega sveta. Oče in Sin sta nam poslala Svetega Duha, vez ljubezni med Očetom in Sinom. Kakšno je veselje zahvaljevati se, pa tudi zaznati zahteve te ljubezni, ki nas spodbuja k ljubezni do bližnjega in k misijonarskim pobudam.

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*